

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/60/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518010591
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1518010591.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudkýň Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Márie Szabóovej, v trestnej veci obžalovaného H. P., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/66/2018 z 21.10.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. mája 2021 v Bratislave takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/66/2018 z 21.10.2019 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému

H. P., X.. XX.XX.XXXX Y. L., V. L. B. XXX/X, L. - E.

u k l a d á

podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. peňažný trest 500,-(päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovuje sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

odôvodnenie:

X. rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/66/2018 z 21.10.2019 bol obžalovaný H. P. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr.zák. na skutkovom základe, že:

dňa 22.07.2017 v čase o 10:24 hod. na E. ulici č. XX, v mestskej časti L. - E., pred obytným domom, počas konfliktu s poškodeným V. R., udrel poškodeného V. R. päšťou do oblasti tváre, následkom čoho mu spôsobil zranenia spočívajúce v podvrtnutí krčnej chrbtice, pomliaždení čeluste a sánky, spôsobení tržnej rany hornej pery a uvoľnení hryzákov číslo XX a XX, následkom čoho musela byť poškodenému na základe špecializovaného stomatologického ošetrenia inštalovaná dentálna dlahá s drôtenými slučkami, čím bol poškodený značne obmedzený na obvyklom spôsobe života najmenej počas štrnástich dní.

Za to bol prvostupňovým súdom odsúdený podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu trvaní 24 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodený V. R., nar. XX.XX.XXXX v L., H. XX, L., s nárokom na náhradu škody bol odkázaný na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote od jeho oznámenia, podal odvolanie obžalovaný a to proti všetkým výrokom rozsudku, ako aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo od samého začiatku. V následne písomne podanom odôvodnení odvolania, doručenom prvostupňovému súdu 30.07.2020 odvolateľ, prostredníctvom obhajcu, v prvom rade poukázal na dôkaznú situáciu v predmetnej veci s tým, že už v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia poukázal na jeho nezákonnosť, rovnako aj v podanom odpore voči trestnému rozkazu, pričom z jeho obsahu je viac než zrejmé, že spáchanie skutku kladeného mu za vinu kategoricky popiera a nedopustil sa ho. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie Krajského súdu Bratislava z 26. marca 2015, sp. zn. 2To/13/2015, ktoré je aj súčasťou Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov SR č. 2/2016 pod číslom 19, v ktorom rozhodnutí bola vyslovená neprípustnosť takéhoto trestného stíhania spôsobom len „vo veci“, kedy v samotnom uznesení o začatí trestného stíhania v súlade s § 199 ods. 1 Tr. por. bol špecifikovaný konkrétne zodpovedný subjekt a teda podľa citovanej judikatúry je vylúčená prípustnosť označenia konkrétnej osoby v danom smere. Aj z tohto dôvodu má za to, že predmetné uznesenie o začatí trestného stíhania z 10. januára 2018 je arbitrárne, obchádza zákon a výrazne porušuje jeho zákonné ako aj ústavné práva. Takýmto spôsobom uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 10. januára 2018 nemožno ani akceptovať, pre začatie trestného stíhania vo veci samej. Poukázal na fakt, že po začatí trestného stíhania, z hľadiska dokazovania, nebol vykonaný žiadny úkon v súlade s Trestným poriadkom a jediný úkon ku ktorému v danom čase došlo, bolo len vyhotovenie Znaleckého posudku č. 18/18, ktorého závery však v žiadnom smere nepreukázali jeho vinu. Preto namieta, že uznesenie o začatí trestného stíhania trpí vadami zákonnosti a rovnakou vadou je následne postihnuté aj celé prípravné konanie. Napriek tomu došlo k podaniu obžaloby, ktorá sama vo svojej podstate a už vôbec nie v priamej previazanosti s inými dôkazmi neobstojí. Následne, s poukazom na tzv. zásadu otráveného plodu z tzv. otráveného stromu konštatoval, že v jeho prípade k uvedenému došlo. Bez ohľadu na dôkaznú situáciu, ktorá sa vymyká a je v príkrom rozpore s napádaným rozsudkom a má za to, že už uvedené je dostatočným dôvodom pre zrušenie tohto rozhodnutia, ktorým bol uznaný vinným a jeho následné oslobodenie spod obžaloby. Samotné dokazovanie na hlavných pojednávaniach preukázalo, že skutok kladený mu za vinu tak, ako je uvedený v obžalobe a rovnako aj vo výrokovej časti rozsudku sa nestal a ani nemohol stať. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18. februára 2019 podrobne popísal všetky skutočnosti vzťahujúce sa k predmetnému skutku, pričom išlo o verifikovateľné skutočnosti korešpondujúce so zábermi zachytenými s kamerovými záznamami. Pokiaľ ide o predmetné kamerové záznamy podotkol, že súd prvého stupňa ich vykonanie nepodrobil podrobnej analýze tak, ako si to vyžadovalo vykonanie tohto dôkazu. Aj keď formálne došlo k vykonaniu tohto dôkazu, to neznamena, že súd prvého stupňa tieto skutočne podrobne preskúmal a vzal do úvahy jeho tvrdenia, keďže bol priamym účastníkom konfliktu a vie k čomu reálne došlo a k čomu nie. Uviedol, že bolo povinnosťou súdu, z titulu arbitera, zodpovedne a detailne sa zaoberať kamerovým záznamom, ktorý zachytáva priebeh celého incidentu. Ak by súd bol postupoval v súlade s touto svojou povinnosťou, potom by mu nemohli uniknúť práve ním tvrdené skutočnosti a to fakt, že nebol aktérom prvotného útoku, avšak týmto bol práve pán V. R. v procesnom postavení poškodeného. Jedinou vysvetliteľnou skutočnosťou prečo súd tak nekonal, je fakt, že aj súd, uvedomujúc si dôkazný stav, radšej uprednostnil zásadu urýchleného konania pred zásadou reálneho preskúmania stavu. Z dôvodu objasnenia skutku doložil už v prípravnom konaní aj fotografie preukazujúce, že k napadnutiu došlo zo strany R. a rovnako podal trestné oznámenie, ktoré sa však doteraz neriešilo. Tvrdenia poškodeného o tom, že mu išiel len vytrhnúť hadicu z ruky sú tendenčné a špekulatívne. Súd prvého stupňa však tieto vyhodnotil ako dôveryhodné, pričom ani len nepripustil jeho vysvetlenie, ktoré vyplýva aj z kamerového záznamu. Okrajovo podotkol, že bolo by naivné uveriť tvrdeniu, že akýsi „úmysel“ poškodeného, ním prezentovaný je vôbec možné vzhliadnuť a zároveň vyhodnotiť z kamerového záznamu. Poukázal na výpoveď svedka J. C., ktorý vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 13. mája 2019, pričom sám uviedol, že prvotný útok nevidel a teda sa nevie vyjadriť k otázke, kto začal predmetnú bitku. Z jeho výpovede je rovnako zrejmé, že všetky jeho tvrdenia o okolnostiach predmetnej bitky nadobudol z počutia s uvedením si, že práve v nadväznosti na predmetný kamerový záznam, práve z tohto je zrejmé, že menovaný svedok ani nemal reálnu možnosť vnímať predmetný konflikt. Táto skutočnosť je spôsobená, okrem iného, aj tým, že v tzv. „zornom uhli“ pohľadu svedka prekážala výška dodávky, s ktorou sa svedok C. dostavil na miesto a teda je zrejmé, že svedok C. ani nemohol vnímať samotný priebeh konfliktu, keďže ak by aj bol prítomný, čo nepochybne nebol, už len umiestnenie dodávky by mu neumožnilo priamo vnímať konflikt medzi ním a poškodeným V. R.. Dokonca svedok potvrdil, že výška dodávky je cez 2 metre a teda je nespochybniteľné, že takáto výška, prevyšujúca výšku aj osoby vyššej postavy, neumožňuje vnímať skutočnosti dejúce sa za takouto objektívnou prekážkou. Takto tomu bolo napokon aj v posudzovanom prípade. Aj preto za nepochopiteľnú a nelogickú považuje tú časť rozsudku, v ktorej súd uvádza, že

je usvedčený výpoveďou J. C., pričom sám menovaný svedok uviedol, že priebeh konfliktu pozná do určitého momentu len z počutia od V. R.. Aj preto považuje za vylúčené tvrdenie súdu v časti, v ktorej tvrdí, že je usvedčený výpoveďou tohto svedka, pričom v tej istej vete uvádza, že menovaný svedok mal nadobudnúť informácie z počutia od poškodeného a následne v ďalšej vete uvádza, že svedok C. videl len časť konfliktu, kedy sa spolu s poškodeným presunul do garáže. Jeho vinu, podľa názoru odvolateľa súd prvého stupňa primárne opiera o tvrdenia poškodeného V. R., pričom v danom smere v snahe za každú cenu „obhájiť“ jeho tvrdenia, súd poukazyval na jeho priestupkové v minulosti. Súd prvého stupňa argumentuje jeho vinou, ktorú označil ako nepochybnú, pričom uvádza, že jeho tvrdeniam o tom, že sa bránil, neuveril, opierajúc sa o výpoveď už spomínaného V. R., ktorú osamotenú povýšil na primárny dôkaz. Pokiaľ ide o znalecký posudok Prof. MUDr. Jozefa Lohnerta, CSc., tento opísal zranenia poškodeného, avšak to neznamená, že podporil verziu poškodeného. Zároveň zdôraznil, že znalecký posudok nepreukazuje spáchanie skutku vo vzťahu k vine ku konkrétnej osobe. k záveru o jeho vine, potom má za to, že v posudzovanom prípade nemožno tvrdiť, že hodnotenie dôkazov sa dialo podľa vnútorného presvedčenia, ktoré by malo byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a to nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán. Konštatoval, že hodnotenie dôkazov, ako aj samotný uhol pohľadu súdu ho presvedčil o alibistickom postoji súdu a to nielen preto, že bol uznaný vinným, avšak predovšetkým z argumentácie súdu odôvodňujúcej jeho vinu, ktorý sa primárne nedá označiť inak ako „nedostatočný“. Hoci právom očakával, že práve priebeh hlavných pojednávaní a s ním spojené dokazovanie bude súd brať na zreteľ, nestalo sa tak vo všetkých smeroch a aj preto je nemilo prekvapený samotným rozsudkom. Obžalovaný má za to, že súd prvého stupňa nepostupoval ako arbiter, ale si nekriticky osvojil argumentáciu prokuratúry, ktorú následne povýšil na odsudzujúci výrok. V predmetnom konaní súd zrejme nepovažoval za potrebné hľadať pravdu, ani riešiť kľúčové otázky, ale uspokojil sa s posúdením dôkaznej situácie vykonanej v prípravnom konaní. Na základe uvedených skutočností, ktoré majú výpovednú hodnotu navrhol, aby Krajský súd v Bratislave, rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4T/66/2018 z 21.10.2019 postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. zrušil v celom rozsahu a oslobodil ho spod obžaloby v plnom rozsahu.

V súlade s ustanovením § 314 Tr. por. bolo odvolanie obžalovaného zaslané ostatným procesným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o odvolaní priamo dotknuté na prípadné vyjadrenie, čo nevyužila ani jedna procesná strana.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa vykonalo za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti poškodeného V. R., obhajca obžalovaného v konečnom návrhu, po prednese odvolania zhodne s jeho písomným podaním, opätovne poukázal na uznesenie o začatí trestného stíhania, kde bolo uvedené už meno obvineného a v tejto súvislosti aj na skutočnosť ohľadne „ovocia z otráveného stromu“. Poukázal na to, že obžalovaný bol napadnutý poškodeným, ako prvý podal trestné oznámenie a až po ňom podal trestné oznámenie poškodený, pričom s trestným oznámením obžalovaného sa vôbec nekoná. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Prokurátorka v konečnom návrhu uviedla, že sa stotožňuje s prvostupňovým rozsudkom a navrhla preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný H. P. právom posledného slova uviedol, že sa naozaj cíti nevinný a poukázal na svoje obhajobné prednesy a podané odvolanie.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal (mohol podať) odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného je len čiastočne dôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízieho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania. Takéto chyby však v danom prípade zistené neboli.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného H.a P.a bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie pokiaľ ide o vinu obžalovaného zo spôsobenia ublíženia na zdraví poškodenému a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa dostatočným spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného.

Krajský súd si osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný H. P. v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným vo výrokovej časti tohoto rozsudku poškodenému V.ovi R.ovi úmyselne ublížil na zdraví . Prvostupňový súd konal na základe podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V z 19.09.2018 č. 4Pv 16/18/1105, keď následne vydal trestný rozkaz 02.10.2018, ktorým uznal obžalovaného H.a P.a vinným z rovnakého prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zák. a odsúdil ho podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmenečne odložil na skúšobnú dobu trvaní 24 mesiacov. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodeného V. R. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Keďže voči tomuto trestnému rozkazu obžalovaný podal odpor, súd vo veci nariadil hlavné pojednávanie. Dokazovanie vykonal na troch hlavných pojednávaniach, na ktorých vypočul obžalovaného H.a P.a, poškodeného V. R., svedka J. C., znaleckým posudkom znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia Prof. MUDr. Jozefa Lohnerta CSc., prehratím kamerového záznamu z miesta činu, ako aj oboznámením listinných a dokumentačných materiálov .

Prvostupňový súd vinu obžalovaného odôvodnil tým, že všetky dôkazy jednotlivo aj vzájomne náležite vyhodnotil a dospel k jednoznačnému záveru, že predmetný skutok nepochybne spáchal obžalovaný H. P. a jeho vina bola v zmysle obžaloby prokurátora jednoznačne preukázaná, pričom neuveril obhajobe obžalovaného H.a P.a, že sa len bránil a že nechcel poškodeného udrieť do tváre, ale nič nevidel, lebo mu spadli okuliare a mal oči plné vody a túto považoval len za účelovú, prednášanú v snahe zbaviť sa zodpovednosti za spáchaný trestný čin. V tomto smere poukázal na jednoznačnú výpoveď poškodeného V. R., ktorý podrobne popísal konanie obžalovaného H.a P.a a aj priebeh celého incidentu, pričom uviedol, že obžalovaný ho opakovane ostriekal hadicou a pristúpil k nemu len preto, aby mu ju vytrhol z rúk, pričom keď sa šmykol a padol, ako vstával, zacítil od obžalovaného úder päšťou do tváre, pričom mu vybil zub a roztrhol peru. Úderu päšťou predchádzalo handrkovanie s obžalovaným o hadicu, keďže nechcel, aby obžalovaný pokračoval v tomto konaní, lebo už bol celý mokrý. Usvedčovaný je aj výpoveďou svedka J. C., ktorý ku konaniu obžalovaného a poškodeného uviedol, že poškodený mu povedal, že ho obžalovaný napadol a prišiel s krvavými ústami, mal vpáčený predný zub dovnútra a rozbitú peru. Videl len časť konfliktu, pričom keď sa poškodený a obžalovaný presunuli do garáže, tam ich rozdelil. Uviedol, že poškodený je nekonfliktný a nie je agresívny. Zo spáchania skutku je obžalovaný usvedčovaný aj znaleckým posudkom znalca Prof MUDr. Jozefa Lohnerta, CSc., ktorý popísal zranenia, ktoré boli poškodenému spôsobené a vyjadril sa aj k mechanizmu vzniku zranení poškodeného, že zranenia poškodeného boli spôsobené pravdepodobne opakovaným tupým, priamym a tvrdým násilím pôsobiacim priamo na tvár poškodeného a to spredu a zdola, pričom tomuto násiliu zodpovedajú následky takéhoto mechanizmu vzniku, akými je obvykle úder päšťou. Poukázal aj na kamerový záznam, z ktorého je vidieť, že poškodený konal až na základe konania obžalovaného, keď tento pokračoval v striekaní hadicou na poškodeného, čo aj samotný poškodený pri výsluchu uviedol, že obžalovanému chcel len hadicu vytrhnúť z ruky, aby mu zabránil v ďalšom striekaní, keďže už bol celý mokrý. Odvolací súd sa stotožnil s vyššie uvedeným ustálením skutkového stavu na základe rovnakého vyhodnotenia dôkazov, ktorému z hľadiska hodnotiacich úvah nemožno nič vytknúť.

Obžalovaný sa počas celého prípravného konania a konania pred okresným súdom a aj v podanom odvolaní rovnako obhajoval tým, že konal v nutnej obrane a že nechcel ublížiť na zdraví poškodenému, napokon boli priatelia a dokonca poškodenému zohnal byť v rovnakom bytovom dome. Tvrdil, že keďže poškodený zaparkoval na jeho parkovacom mieste a požiadal ho, aby preparkoval jeho vozidlo, poškodený nereagoval a len sa ho spýtal, či tam má nejakú ceduľku, ale všetko bolo v rámci „srandy“, pričom ho ostriekal vodou, ale poškodený reagoval zvlášť, odvrkol s tým, že ak to ešte raz urobí, tam mu „najebe“ a keď následne ešte raz na neho strekol vodu, poškodený začal kričať, že ho zabije a „najebe“ mu. Poškodený ho udrel do pravej sánky päšťou, pričom mu padli okuliare, hadica padla na zem a striekala dookola, nemal okuliare, oči mal plné vody a vtedy sa dvakrát zahnal a raz poškodeného trafil do tváre tak, že mu zohol zub dovnútra. Nadával mu, že mu vybil zub, ale viac ho už neudrel. Nechcel poškodeného trafiť do tváre, on bol zohnutý, ale bol dezorientovaný bez okuliarov a celý mokrý.

Poškodený V. R. potvrdil začiatok incidentu s obžalovaným, že mu vytkol, prečo parkuje na jeho mieste, na čo reagoval tým, že je to obecný pozemok, pričom ho obžalovaný opakovane ostriekal hadicou, ktorú sa mu snažil vytrhnúť z rúk, pri incidente sa pošmykol padol na zem a potom zacítil náraz na čelusť, ako vstával zo zeme, keď obžalovaný mu vrazil päšťou do tváre, pričom mu vybil zub a roztrhol peru. Potom sa dostali do garáže, kde ho obžalovaný P. chytil do zveráku, zobral lopatu a chcel ho ňou udrieť do hlavy, ale prišiel kamarát, svedok Peter C. a povedal im aby prestali. Zub už nikdy nebude v poriadku, došlo k odtrhnutiu nervu s rozlomením okostice, takže zub je mŕtvy a vysunutý. V prípade jeho vypadnutia bude potrebovať 4 nové zuby.

Z vyššie uvedeného dokazovania aj podľa odvolacieho súdu bolo nepochybne preukázané, že tvrdeniu poškodeného o zaútočení obžalovaného voči nemu a spôsobeniu objektívne zistených poranení, nebolo dôvod neveriť, čo potvrdzujú najmä lekárske potvrdenia o ošetreniach, znalecký posudok a najmä kamerový záznam z miesta činu a incidentu. Pokiaľ ide o obhajobné a aj odvolacie námietky obžalovaného, je nesporné, že tento za spáchanie skutku, teda spôsobenie ujmy na zdraví poškodenému sa obhajoval tým, že poškodený na neho prvý zaútočil a on len reflexívne reagoval proti jeho útoku. Odvolací súd sa stotožňuje v tomto smere s vyhodnotením dôkaznej situácie okresným súdom, nakoľko taktiež nemal dôvod neveriť výpovedi poškodeného o tomto priebehu útoku, ktorému navyše zodpovedal nielen záznam z priemyselnej kamery a fotodokumentácia, ale následne výsledky znaleckého dokazovania a závery znaleckého posudku tak, ako ich podrobne popísal prvostupňový súd. Pokiaľ obžalovaný argumentoval, že poškodenému nie je možné veriť, nakoľko obžalovaný sa len bránil voči jeho útoku, ako prvého, v tomto smere obhajoba obžalovaného bola vyvrátená práve kamerovým

záznamom, z ktorého je zrejmé, že poškodený nezaútočil ako prvý voči obžalovanému, len sa mu snažil vytrhnúť, resp. otočiť hadicu, ktorou ho obžalovaný aj ostriekal a práve pri tomto "naťahovaní" obžalovaný udrel päšťou do tváre poškodeného. Zo záznamu nie je zrejmý útok poškodeného na obžalovaného, čím sa obhajoval obžalovaný. Pokiaľ obžalovaný spochybňoval hodnotiace výpovede prvostupňového súdu v súvislosti s výpoveďou svedka C., odvolací súd poukazuje na jeho výpoveď, keď potvrdil, že obžalovaný s poškodeným sa slovne doťahovali, že obžalovaný polial poškodeného hadicou, pričom voda vyprskla aj na neho. Svedok potvrdil, že on to neriešil a až následne prišiel za ním poškodený V. R. s krvavými ústami, mal vpáčený predný zub dovnútra a rozbitú peru, z ktorej silne krvácal a zranenie nasvedčovalo tomu, že sa pobili a poškodený mu povedal, že ho obžalovaný napadol. Svedok potvrdil, že on tento prvý útok nevidel a preto sa nevie vyjadriť, kto ho začal a až neskôr, keď ich konflikt pokračoval v garáži, tak ich rozdeľoval.

Správne teda postupoval súd I. stupňa, keď uznal obžalovaného vinným z uvedeného prečinu ublíženia na zdraví na vyššie uvedenom skutkovom základe. Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd I. stupňa správne ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a to na základe zákonne vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a aj jednoznačne usvedčujú obžalovaného. Reťaz usvedčujúcich dôkazov, vo vzťahu k obžalovanému je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti o jeho vine. Obžalovaný mal možnosť, ako aj príležitosť spáchať stíhaný skutok, za páchatel'a ho vyslovene označili vyššie uvedení poškodený a svedok, ktorí boli zákonným spôsobom vypočutí, pričom logickým a vierohodným spôsobom popísali všetky rozhodné okolnosti. Odvolací súd sa na základe vyššie uvedeného plne stotožnil s hodnotiacimi závermi súdu I. stupňa k nim uvedeným dôkazom. V rámci dokazovania nebol vyprodukovaný žiaden dôkaz, ktorý by spochybňoval jednotlivé výpovede poškodeného a svedka, podporené aj znaleckým posudkom Prof. MUDr. Jozefa Lohnera CSs., znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia. Naopak, odvolacie argumenty obžalovaného boli v plnom rozsahu vyvrátené nielen výpoveďami poškodeného, ale najmä dokumentačným materiálom, ako vyplýva z vyššie uvedeného.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného všeobecne treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení. Preto aj odvolací súd považuje úvahy okresného súdu v tomto ohľade za správne a presvedčivé. Odvolací súd pritom pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným, do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

K odvolacej námietke obžalovaného o „plode z otráveného stromu“, v súvislosti s uznesením o začatí trestného stíhania, v ktorom bol v rozpore so zákonom uvedený ako konkrétna osoba, s poukazom aj na súdne rozhodnutie a judikatúru NS SR, odhliadnuc od skutočnosti, že o tejto jeho námietke v podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia rozhodol aj prokurátor v uznesení, ktorým zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia tak, že ju zamietol a v odôvodnení sa s ňou zákonným spôsobom vysporiadal, s ktorým odôvodnením sa stotožňuje aj senát odvolacieho súdu, napokon toto jeho rozhodnutie potvrdila aj odpoveď námestníka generálneho prokurátora SR zo 06.07.2018, ktorým aj návrh obžalovaného z 13.03.2018 ako nedôvodný odložil. Senát krajského súdu sa čiastočne stotožňuje s tvrdením obžalovaného, že v citovanom rozhodnutí nemalo byť uvedené „...osoba vystupujúca pod menom H. P...“, ale nejde o také pochybenie, ktoré by spôsobovalo absolútnu neplatnosť tohto úkonu. Napokon uznesenie prokurátora a genézy konania pred začatím trestného konania to čiastočne vysvetľujú a odôvodňujú, nakoľko práve na základe šetrení v priestupkovom konaní, kde bola vec pôvodne postúpená na prejednanie priestupku, výsledkom bolo postúpenie spisu na prokuratúru 11.12.2017, vzhľadom na závery šetrenia a vzhľadom na práceneschopnosť poškodeného, že by sa mohlo jednať o prečin. Správne mal preto poverený príslušník PZ spolu s uznesením o začatí trestného stíhania, súčasne aj vzniesť obvinenie pre trestný čin, ktorého dôkazy to zatiaľ preukazovali. Pokiaľ však obžalovaný poukázal na judikatúru NS SR v tejto súvislosti, týkala sa úplne inej procesnej situácie a jeho záverov. Právne irelevantná bola obhajovacia a aj odvolacia námietka obžalovaného, že on, ako prvý podal trestné oznámenie na poškodeného.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného, že konal v nutnej obrane, ani senát krajského súdu nemohol konanie obžalovaného hodnotiť, ako konanie v nutnej obrane tak, čoho sa obžalovaný opakovane domáhal. Tvrdenia obžalovaného, že poškodený ho mal ako prvý napadnúť, neboli preukázané a aj objektívne ťažko možno uveriť jeho výpovediam, čo potvrdzuje napokon aj kamerový záznam tak, ako je to už vyššie podrobne rozvedené.

Podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom. Podľa § 25 ods. 2 Trestného zákona nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu. Podľa § 25 ods. 3 Trestného zákona ten, kto odvracia útok spôsobom uvedeným v odseku 2, nebude trestne zodpovedný, ak konal v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku zmätku, strachu alebo zľaknutia. Podľa § 25 ods. 4 Tr. zák. ak sa niekto vzhľadom na okolnosti prípadu mylne domnieva, že útok hrozí, nevylučuje to trestnú zodpovednosť za čin spáchaný z nedbanlivosti, ak omyl spočíva v nedbanlivosti.

Na základe vyššie uvedeného a priebehu skutku odvolací súd vylúčil možnosť, že by obžalovaný konal za okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu - v nutnej obrane. V čase zasadenia úderu obžalovaným neboli splnené podmienky pre zákonom dovolenú obranu, konanie obžalovaného sa stalo útokom a preto bolo protiprávne. Nie je na mieste aplikovať ani ustanovenie § 25 ods. 3 Tr. zák., nakoľko toto zákonné ustanovenie nadväzuje na odsek 2 pojednávajúci o „celkom zjavnej neprimeranosti“ obrany, pričom ako už odvolací súd konštatoval vyššie, zákonné podmienky nutnej obrany splnené neboli a preto nemožno hodnotiť ani jej primeranosť z hľadiska intenzity konania obžalovaného. Odvolací súd v tomto smere poukazuje predovšetkým na kamerový záznam, z ktorého prvá fáza konfliktu je zrejماً, že to bol obžalovaný, ktorý striekal chodník vodou z hadice, pristúpil k nemu poškodený a je zreteľné, že sa mu snaží zabrániť v ďalšom striekaní z nej, čo korešponduje s výpoveďou poškodeného. Následne obaja zápasili, res psa naťahovali s hadicou, pričom zo záznamu nie je zrejماً, že by poškodený obžalovaného udrel, naopak je zreteľný úder obžalovaného do tváre poškodeného. Na základe vyššie uvedených úvah o priebehu skutku odvolací súd vylúčil možnosť, že obžalovaný konal za okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu - v nutnej obrane.

K povahe poruchy zdravia poškodeného z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., odvolací súd dodáva, že podľa § 123 ods. 1 Tr. zák. ujmu na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie akékoľvek poškodenie zdravia iného. Podľa § 123 ods. 2 Tr. zák. ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Pre záver, že ide o ublíženie na zdraví, je rozhodujúca povaha ujmy na zdraví, tzn. najmä akými príznakmi, ťažkosťami a bolesťami sa

prejavuje, v akej intenzite, funkcia akého orgánu je porušená, po akú dlhú dobu a do akej miery narušila porucha zdravia obvyklý spôsob života poškodeného. Pokiaľ ide o zranenia, ktoré poškodený úderom obžalovaného utrpel, tieto sú popísané vo výrokovvej časti rozsudku. Poškodený útokom obžalovaného utrpel podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie tváre - čeluste a sánky, hryznú ranu hornej pery dĺžky cca 1 cm. a uvoľnenie hryzákov 11 a 21, pričom neskôr došlo k odumretiu 11 zuba. Poškodený bol obmedzený v obvyklom spôsobe života tým, že mal naloženú dentálnu dlahu s drôtenými slučkami a počas 14 dní mal udržiavať vysoký ústny hygienický štandard a užívať antibiotiká a lieky proti bolesti, pričom celkovú dobu potrebného liečenia u poškodeného znalec určil na cca 28 dní.

Preto, pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného, odvolací súd sa musel stotožniť s právnym posúdením skutku prvostupňovým súdom, ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., nakoľko obžalovaný svojim konaním spôsobil poškodenému V.ovi R.ovi ujmu na zdraví, vychádzajúc z objektívne zistených a posúdených zranení poškodeného znalcom a to aj ohľadne zavinenia obžalovaného, teda že konal minimálne v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b/ Tr. zák.

V danom prejednávacom prípade, keďže sa podarilo dokazovaním preukázať podstatnú skutočnosť, že predmetný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný a zároveň je taktiež nesporné, že zo strany obžalovaného sa jednalo o premyslené konanie tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania a s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a osobu obžalovaného, nebolo možné aplikovať ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák., že by závažnosť žalovaného prečinu bola nepatrná, čoho sa taktiež obžalovaný odvolaním domáhal.

Podľa § 8 Tr. zák. trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedenej definície možno vyvodiť dve obligatórne podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, a to protiprávnosť činu a znaky uvedené v trestnom zákone. Protiprávnosťou činu sa rozumie prejav vôle, ktorým subjekt porušuje príkazy a zákazy ustanovené platným právom. V trestnom práve sa za protiprávne konanie považuje protispoločenské správanie, ktorého znaky sú vymedzené v trestnom zákone ako trestné činy. Protiprávne konanie môže byť buď zavinené alebo nezavinené. Z dikcie ustanovenia § 8 vyplýva, že o trestný čin ide vtedy, ak sú súčasne naplnené jeho obligatórne podmienky, ktorými, sú protiprávnosť konania a formálne znaky, t. j. znaky uvedené v tomto zákone (inými slovami povedané znaky skutkovej podstaty trestného činu). Skutková podstata trestného činu obsahuje súhrn znakov, ktoré určujú, o aký trestný čin ide, je odrazom skutku. Obsahuje štyri skupiny znakov, a to objekt, objektívnu stránku, subjekt, subjektívnu stránku. Ak nie sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu súčasne - nejde o trestný čin. Podľa § 10 ods. 1 Tr. zák. prečin je a) trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo b) úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov. Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. K naplneniu uvedeného prečinu je potrebné, aby boli kumulatívne naplnené všetky uvedené formálne znaky, pričom možno skonštatovať, že v predmetnom prípade tak v plnom rozsahu boli naplnené, ako je to podrobne už vyššie rozvedené aj s právnym výkladom jednotlivých pojmov. Okrem vyššie uvedených formálnych znakov žalovaného prečinu, ktoré považoval odvolací súd za naplnené, bolo potrebné sa zaoberať aj materiálom korektívom predmetnej trestnej činnosti, na ktoré obžalovaný taktiež poukázal, teda za predpokladu naplnenia všetkých formálnych znakov uvedeného prečinu. Pojem materiálny korektív znamená, že prečin má len formálne znaky, avšak na korekciu prílišnej tvrdosti môžu byť v konkrétnom prípade použité určité materiálne kritériá, keď sú zvažované a zistené také skutočnosti, ako nízka závažnosť prečinu, osoba páchatel'a, spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný a miera zavinenia. V danom prejednávacom prípade sa podarilo dokazovaním preukázať podstatnú skutočnosť a to, že predmetný skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný.

Za daného stavu odvolanie obžalovaného ohľadom skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia považoval odvolací súd za nedôvodné, pričom v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie uvedené v prvostupňovom rozsudku.

Podľa § 321 ods.1 písm. e) Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo

doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Okresným súdom uložený trest odňatia slobody bol ukladaný v rámci zákonnej trestnej sadzby odňatia slobody, pričom prihliadol, najmä na závažnosť spáchaného prečinu, na spôsob jeho spáchania a jeho následok, na osobu obžalovaného a na možnosti jeho nápravy a prevýchovy, pričom súd u obžalovaného nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť, naopak zistil jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák., že pred spáchaním skutku viedol riadny život a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov. Podľa názoru súdu takto uložený trest postačí v danom prípade na nápravu a prevýchovu obžalovaného, ako aj na zabezpečenie ochrany spoločnosti. Pre samotnú ochranu spoločnosti postačuje pôsobiť na obžalovaného trestom vo vyššie uvedenej výške, pričom uloženým podmiennečným odsúdením súd vyjadril páchatelovi dôveru a zároveň mu dal možnosť, aby sa sám svojím chovaním bez izolácie od spoločnosti pričínil o to, že výkon podmiennečne odloženého trestu nebude nariadený. Pri predmetnom prečine ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. zákonodarca stanovuje ukladanie trestu odňatia slobody na šesť mesiacov až dva roky.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný. Zákonodarca v ustanovení § 34 ods. 6 Tr. zák. stanovil, že tresty uvedené v § 32 <javascript: %20fZzSRInternal('30279',%20'3960978',%20'3960978',%20'4777092',%20'4777105',%20'0')> možno uložiť samostatne alebo možno uložiť viac týchto trestov popri sebe. Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Vzhľadom k podanému odvolaniu obžalovaného, jeho osoby a najmä okolnosti, za ktorých došlo ku skutku, ako aj vzhľadom k vzťahu obžalovaného a poškodeného, ktorí boli priateľmi, senát krajského súdu pritom dospel k záveru, že je možné obžalovanému uložiť miernejší trest, než trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom výkonu, ktorý považoval za neprimeraný. Odvolací súd dospel k záveru, že uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody je v prípade obžalovaného, ktorý nie

je kriminálne závadovou osobou, ale len osobou ktorá nesprávne reagovala na náhodne vzniknutý konflikt so susedom- poškodeným, ktorý si „dovoliť“ zaparkovať auto na miesto, na ktorom parkoval obžalovaný, na jeho upozornenie aby poškodený preparkoval auto s odpoveďou, že je to verejné miesto a „zo srandy“ ho obžalovaný pred útokom ostriekal vodou z hadice, čím došlo ku konfliktu, neprimerané.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, jeho osobu, pomery a možnosti nápravy, vychádzal odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný a teda zistil poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j) Tr. zák., t.j. že doposiaľ viedol riadny život, ktorú obžalovanému priznal aj súd prvého stupňa. Prevalu počtu poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi v pomere 1:0 a povahu vyššie uvedených okolností, osobu obžalovaného a jeho pohnútku bolo potrebné zohľadniť aj pri výmere iného, ako trestu odňatia slobody, i keď s podmieneným odkladom jeho výkonu a to peňažného trestu tak, aby bol tento v súlade s § 34 ods. 1 a ods. 4 Tr. zák. V zmysle zásady proporcionality a primeranosti trestu bolo potrebné pristupovať obozretné, keď na jednej strane obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný a vzhľadom na skutočnosť, že má tri vyživovacie povinnosti k mal. deťom, je zaradený do riadneho pracovného pomeru s relatívne dobrým príjmom, odvolací súd bol toho názoru, že na jeho prevýchovu a nápravu bude dostatočným iný alternatívny trest, nakoľko práve v jeho prípade, môže lepšie viesť k jeho náprave a ponaučeniu z uvedenej situácie, ktorú vyvolal. Vzhľadom k prejednávanému prípadu a uvedené skutočnosti viedli senát krajského súdu k záveru, že peňažný trest 500,- eur. bude dostatočný nielen na potrestanie obžalovaného, ale aj jeho prevýchovu a splní svoj účel. Tento druh trestu a jeho výmera je vymožitelný, dostatočne a spravodlivo zohľadňuje účel trestu z hľadiska jeho individuálnej i generálnej prevencie a možno dôvodne očakávať, že ho s porozumením prijme aj spoločnosť ako trest primerane vyjadrujúci aj morálne odsúdenie páchatela. Pri jeho ukladaní súd prihliadol na osobné a majetkové pomery obžalovaného, pričom by tak neurobil, ak by bolo zrejmé, že by bol nevymožiteľný na základe § 57 odsek 1 Tr. zák. Podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Pre prípad, že by výkon tohto peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil súd náhradný trest odňatia slobody podľa § 57 odsek 3 Tr. zák., nakoľko podľa tohto ustanovenia ak súd ukladá peňažný trest, ustanoví pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody až na päť rokov. Náhradný trest nesmie spolu s uloženým trestom odňatia slobody presahovať zákonom dovolenú hranicu trestnej sadzby. Obligatórne preto krajský súd ustanovil obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní šesť mesiacov, úmerne k uloženému peňažnému trestu. Takto uložený trest odvolací súd považoval za spravodlivý.

Na základe vyššie uvedeného a na základe odvolania obžalovaného, Krajský súd v Bratislave preskúmal aj výrok o náhrade škody, ktorým podľa § 288 odsek 1 Tr. por. prvostupňový súd odkázal poškodeného V. R., narodeného 28.12.1977 v L., H. XX, L., s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Na základe vyššie uvedeného a na základe odvolania obžalovaného Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok v celej odsudzujúcej časti (teda vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu) a sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Záverom odvolací súd dodáva, že týmto rozsudkom, nezmeneným zostal výrok o vine prvostupňového rozsudku, ktorý je zákonný a správny .

Pokiaľ ide o zrejmu nesprávnosť vo výrokovej časti písomného vyhotovenia prvostupňového rozsudku, v nesprávnom uvedení priezviska poškodeného R., namiesto správneho R., súd I. stupňa opraví opravou vyhotovenia rozsudku podľa § 174 ods. 1 Tr. por., nakoľko predseda senátu môže osobitným uznesením kedykoľvek opraviť písárske chyby a iné zrejme nesprávnosti, ku ktorým došlo pri vyhotovení rozsudku

a v jeho rovnopisoch tak, aby vyhotovenie bolo v úplnej zhode s obsahom rozsudku, ako bol vyhlásený. Opravu môže nariadiť aj súd vyššieho stupňa.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.